

**„Ježiš nie je
pohoršený našou
krehkosťou.
Dôveruje nám a
naďalej sedí pri stole
so svojimi“ (20)**

Vo svojej katechéze v stredu sa Lev XIV zamerlal na Judášovu zradu počas Poslednej večere, aby vysvetlil dôveru a lásku Ježiša Krista, ktorý nie je pomstychtivý, ale zarmútený zo zla.

13.08.2025

III. Velká noc Ježiša

3. Judášova zrada

Úvodom ku katechéze bol úryvok z Markovho evanjelia (14,17-21):

„Keď sa zvečerilo, prišiel s Dvanástimi. Keď boli pri stole a jedli, Ježiš povedal: „Veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí, ten, čo je so mnou.“ Zosmutneli a začali sa ho jeden po druhom vypytovať: „Azda ja?“ On im odpovedal: „Jeden z Dvanástich, čo so mnou namáča v mise. Syn človeka síce ide, ako je o ňom napísané, ale beda človeku, ktorý zrádza Syna človeka! Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil.“

Drahí bratia a sestry,

pokračujeme na našej ceste v škole evanjelia, kráčajúc v stopách Ježiša počas posledných dní jeho života. Dnes sa zastavíme pri dôvernej, dramatickej, ale aj hlboko pravdivej scéne: pri chvíli, keď Ježiš počas veľkonočnej večere odhalí, že jeden z Dvanástich ho ide zradiť: „Veru, hovorím vám: Jeden z vás, čo je so mnou, ma zradí“ (Mk 14, 18).

Sú to silné slová. Ježiš ich nevyslovuje, aby odsúdil, ale aby ukázal, že láska, keď je pravá, sa nezaobíde bez pravdy. Horná sieň, kde pred chvíľou všetko starostlivo pripravili, sa zrazu naplní tichou bolesťou plnou otázok, podozrení a zraniteľnosti. Je to bolesť, ktorú aj my dobre poznáme, keď sa do našich najdrahších vzťahov vkradne tieň zrady.

A predsa je spôsob, akým Ježiš hovorí o tom, čo sa má stať, prekvapivý. Nezvyšuje hlas, neukazuje prstom,

nevysloví Judášovo meno. Hovorí tak, aby sa každý mohol sám zamyslieť. A presne to sa aj deje. Sv. Marek nám hovorí: „Zosmutneli a začali sa ho jeden po druhom vypytovať: „Azda ja?““ (Mk 14, 19).

Drahí priatelia, táto otázka – „Azda ja?“ – patrí k tým najúprimnejším, ktoré si môžeme položiť. Nie je to otázka nevinného, ale učeníka, ktorý si uvedomuje svoju krehkosť. Nie je to výkrik vinníka, ale šepot toho, kto chce milovať, a predsa vie, že môže zraniť. Práve v tomto vedomí sa začína cesta spásy.

Ježiš neusvedčuje, aby ponižoval. Hovorí pravdu, lebo chce zachrániť. A aby sme boli zachránení, musíme pocítiť: pocítiť, že sme do toho zapojení, pocítiť, že sme milovaní napriek všetkému, pocítiť, že zlo je reálne, ale nemá posledné slovo. Len ten, kto poznal pravdu hlbokkej lásky, dokáže prijať aj ranu zrady.

Reakciou učeníkov nie je hnev, ale smútok. Nepohoršia sa, ale zarmútia sa. Je to bolesť, ktorá sa rodí z reálnej možnosti byť zapojený. A práve tento smútok, ak ho prijmeme úprimne, sa môže stať miestom obrátenia.

Evanjelium nás neučí zlo popierať, ale ho rozpoznať ako bolestnú príležitosť znovuzrodenia.

Ježiš potom pridáva vetu, ktorá nás znepokojuje a núti premýšľať: „Ale beda tomu človeku, ktorý zradí Syna človeka! Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil.“ (Mk 14, 21). Sú to tvrdé slová, to určite, no treba ich správne pochopiť: nejde o kliatbu, ale skôr o výkrik bolesti. V gréčtine to „beda“ znie ako nárek, ako zvolanie: „ach“, úprimný a hlboký povzdych súcitu.

My sme zvyknutí posudzovať. Boh však prijíma utrpenie. Keď vidí zlo, nepomstí sa, ale zarmúti sa. A to „lepšie, keby sa nebol narodil“ nie je

vopred vyrieknutý trest, ale pravda, ktorú môže každý z nás rozpoznať: ak zaprieme lásku, ktorá nás stvorila, ak sa zradou staneme nevernými sebe samým, vtedy naozaj stratíme zmysel svojho príchodu na svet a sami sa vylúčime zo spásy.

A predsa práve tam, v tom najtemnejšom bode, sa svetlo nezhasína. Naopak, začína žiariť. Lebo ak si priznáme svoju hranicu, ak sa necháme dotknúť Kristovou bolesťou, môžeme sa znovu narodiť. Viera nás nezavaruje možnosti zhrešiť, ale vždy nám ponúka cestu von: cestu milosrdenstva.

Ježiš sa nepohoršuje nad našou krehkosťou. Dobre vie, že nijaké priateľstvo nie je imúnne voči riziku zrady. Ale Ježiš naďalej dôveruje. Stále si sadá k stolu so svojimi. Neodmieta lámať chlieb ani tomu, kto ho zradí. Toto je tichá sila Boha:

nikdy neopúšťa stôl lásky, ani keď vie, že zostane opustený.

Drahí bratia a sestry, aj my si dnes môžeme úprimne položiť otázku: „Azda ja?“ Nie preto, aby sme sa cítili obvinení, ale aby sme vo svojom srdci otvorili priestor pravde. Spása sa začína tu: uvedomením si, že práve my by sme mohli zlomiť dôveru v Boha, ale že sme to aj my, kto ju môže znovu prijať, chrániť a obnoviť.

V konečnom dôsledku toto je nádej: vedomie, že aj keď my môžeme zlyhať, Boh nikdy nesklame. Aj keď môžeme zradiť, on nás neprestáva milovať. A ak sa necháme zasiahnuť touto láskou – pokornou, zranenou, no vždy vernou –, vtedy sa môžeme skutočne znovu narodiť. A začať žiť už nie ako zradcovia, ale ako deti, ktoré sú vždy milované.

Preklad: Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/jezis-nie-je-pohorseny-
nasou-krehkostou-doveruje-nam-a-
nadalej-sedi-pri-stole-so-svojimi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/jezis-nie-je-pohorseny-nasou-krehkostou-doveruje-nam-a-nadalej-sedi-pri-stole-so-svojimi/)
(04.04.2026)